

Kunstner med norsk urkraft i blodet

PORTRÆT: Christian Svendsen viste sine skulpturer til Al Gore. NORDJYSKE på besøg hos den vidunderligt ustrukturerede kunstner fra Aalbæk, der for alvor er ved at komme i vælten

Af **Anders Kjærgaard**

anders.kjærgaard.christensen@nordjyske.dk

AALBÆK: Lad os besøge kunstneren Christian Svendsen på den forblæste Sdr. Havnevej i Aalbæk.

Det gule parcelhus syner ikke af meget. Måske er det en anelse forsomt. En ydermur er blevet væltet og hullet nødtørftigt lukket med flamingoplader, der viser det sig senere - holdes på plads af et stykke træ på indersiden.

Indenfor er trægulvet godt slidt, og der er ting alle vegne. På borde, hylder og i skuffer og skabe. I computer-kammeret på tre kvadratmeter står to madrasser op ad væggen. Dem bærer husets beboere ind i stuen, når det er sengetid. I huset er der nemlig ikke længere et soveværelse. Det er inddraget i det stadig voksende atelier, der som årene går optager flere og flere kvadratmeter.

Socialt belastet, råber fordommen om i baghovedet.

Men intet kan være mere forkert.

Husets beboere har bare et andet syn på livet end mange gennemsnitsdanskere, der slår deres græsplæne to gange om ugen og husker at rydde op og gøre pænt rent, inden der kommer gæster.

Den slags er uvæsentlige detaljer for Christian Svendsen, der er vidunderligt ustruktureret, genial, forvirret og idérig i én stor pærevælling. Et af den slags mennesker, der er udstyret med så stærke sanser, at han uden problemer kan suge indtryk helt derind, hvor de spiller på sjælens strenge. Hvor styrke og sårbarhed går hånd i hånd.

Og hvordan yder man sådant et menneske fuld retfærdighed i noget så overfladisk og kort som en avisfeature?

Det kan man heller ikke, men lad os alligevel kratte lidt i overfladen på Christian Svendsens komplekse univers.

Vi lægger ud med en teori: Alle mennesker har i deres tilværelse såkaldte "defining moments". Øjeblikke med så stor dybde, lykke eller ondskab, at de er med til at definere, hvem vi er og for evigt giver vores liv retning.

Mange forgreninger

Et sådant altomvæltende øjeblik har Christian Svendsen. Og hvilken kulisse er bedre til den slags, end den enestående norske natur.

Vi giver ordet til kunstneren selv:

- Vi kørte ad små norske veje og anede ikke, hvor vi var. Vi havde forvidet os langt ud - taget så mange forgreninger. Og så var vi pludselig i Rauland. Her så vi på en hytte at overnatte i, men jeg syntes, den var for dyr. Vi kørte videre, men noget i mig sagde, at vi skulle vende om og leje den hytte. Det gjorde vi. Og så overvældede det mig. Jeg mærkede stedets energi og kraft helt ind i det inderste. Det var en enestående åndelig oplevelse, der fuldstændig overvældede mig, siger Christian Svendsen, der stadig tager til Rauland, når han trænger til at blive ladet op.

Mens vi taler dækker hustruen Helle op til det helt store frokostbord med pålæg fra slagteren. Det må ikke blive for højtravende, så lad os bare konstatere, at selv et åndeligt menneske kan sætte pris på god mad.

I øvrigt er Christian Svendsen ikke den eneste, der har oplevet Raulands storhed. Selvom byen ikke er større end Aalbæk, huser den 7-8 aktive billedhuggere, der alle lever af deres kunst. Og gamle helleristninger i byen vidner om, at

mennesker også i fortiden havde behov for at udtrykke sig kunstnerisk, når de var i området.

- Stedet rummer hele moder jords urkraft. Om det var tilfældigt, at vi på vores køretur endte i netop Rauland, eller om der ligger større ting bag, ved jeg ikke. Men fakta er, at dette sted er helt unikt, siger Christian Svendsen.

Klassisk guitar

Rauland gjorde ham til billedhugger. Stedets gigantiske sø og de skulpturelle klippeformationer fyldte aalbækkeren med en inspiration, der stadig varer ved.

Når det er sagt, har der dog aldrig været tvivl om, at Christian Svendsen ikke skulle være lønslave som det store flertal af arbejdende danskere. Han er nærmest vokset op i bedstefaderens smedje og lærte tidligt at sætte pris på kunst og duften af metal.

Men i første omgang valgte han musikken som udtryksform. Under syv års uddannelse på konservatorium lærte han at spille klassisk guitar til perfektion. Siden komponerede han ikke færre end 44 værker for klassisk guitar, ligesom han gav et utal af koncerter.

Men der manglede noget.

- Det er fint nok at give folk en oplevelses i nuet. Men det føltes lidt tomt, når en koncert var overstået. Det jeg gav, levede kun i nuet. Jeg savnede noget mere varigt. Det fandt jeg som billedhugger. Mine skulpturer er varige, og nu kan jeg påvirke folk med min kunst uden selv at være til stede. Skulpturerne kan klare sig selv, siger Christian Svendsen med et smil.

Han taler levende om sin skaberglæde. Om via sine skulpturer at fylde det offentlige rum med former, der bibringer balance og

ro. Om alle sine andre projekter. Som for eksempel at lave mini-kopier af sine skulpturer, så folk kan bære dem om halsen som smykker.

Taler jeg for hurtigt?

Mens han taler er han i evig bevægelse. I hænge-skabe, kister og på hylder leder han efter ting, han vil vise til sine gæster fra NORDJYSKE. Knive, han selv har smedet. Tegninger af skulpturer, han gennem tiderne har lavet. Bøger om hans elskede Rauland.

- Taler jeg for hurtigt, spørger han uden at vente på svar.

Billedet af Christian Svendsen kan flimre. Men man skal ikke tage fejl. Han er en kunstner af høj klasse, hvis skulpturer ganske vist er meget enkle, men også evigtgyldige, fordi de nøjagtigt som Rauland indeholder rå muskler og masser af urkraft. Skulpturer, der hele tiden overrasker og ændrer sig afhængig af, hvorfra man betragter dem.

Ofte er hans skulpturer så store i størrelse, at alene deres fylde kan tage pusten fra en. Mommentale og så brede over skuldrene, at de sagtens kan klare sig og vække opsigt - selv under åben himmel.

Al Gore i tale

For det meste er hans skulpturer af bronze, der ikke sjældent præsenteres på en tønstung sokkel af bornholmsk eller svensk granit. Nogle af skulpturerne når på denne facon op i over fem meters højde.

Og mange har fået øjnene op for, at Christian Svendsens skulpturer er store. Ikke bare fysisk, men også kunstnerisk.

Han har lokalt lavet værker til Frederikshavn Maritime Erhvervspark og Arena Nord, ligesom han har lavet den kommunale er-

hvervspris. Og senest fik han via sin kunst selveste Al Gore i tale.

Det var nemlig Christian Svendsens skulpturer, der i tirsdags prydede Oscar-vinderens opholdsrum ved Arena Nord. Og senere på året afslører den norske Dronning Sonja en 5,2 meter høj Svendsen-skulptur ved et genoptræningscenter i Rauland.

Så kunstneren fra Aalbæk HAR slået igennem, og dermed tjener han også penge.

Ikke så han kan købe fladskærme og samtalekøkken. Men så han kan leve det liv, han gerne vil. Som fri, kunstnerisk sjæl, der rummer så meget kreativ energi, at han bare må udtrykke sig for ikke at koge over.

Og det kan vi andre så bare glæde sig over.

Hullet i muren

Lad os med disse ord fortsætte rundvisningen i gulstenvillaen.

Værelset ved siden af computer-kammeret er fyldt op med de flamingoblokke, som Christian Svendsen bygger modeller af skulpturer i. Rundt om står kunstværker og samler støv. En skulptur af en langlemmet kvinde. Et bronzerelief. Overalt forskelligt værktøj.

Og så er vi ved den væltede ydermur, der har sin helt egen historie:

En dag fik Christian Svendsen materialer til en særdeles stor skulptur - den, der skal afsløres senere på året i Norge. Men døren til atelieret var for lille...

Og således forlader vi Christian Svendsen med et perfekt billede på nethinden. For hvad betyder noget så hverdagsagtigt og lige gyldigt som en gulstenvmur, når man har norsk urkraft i blodet og kunsten bare må ud.

"Og så overvældede det mig. Jeg mærkede stedets energi og kraft helt ind i det inderste. Det var en enestående åndelig oplevelse"

Christian Svendsen

"Om det var tilfældigt, at vi på vores køretur endte i netop Rauland, eller om der ligger større ting bag, ved jeg ikke. Men fakta er, at dette sted er helt unikt"

Christian Svendsen

"Men det føltes lidt tomt, når en koncert var overstået. Det jeg gav, levede kun i nuet. Jeg savnede noget mere varigt. Det fandt jeg som billedhugger"

Christian Svendsen